

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ, ΕΝ ΡΕΜΛΗι (ΑΡΙΜΑΘΑΙΑι)

«Ταῖς μυροφόροις γυναιξί παρά τό μνημα ἐπιστάς ὁ Ἄγγελος ἐβόα· τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριστός δέ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος, ἀλλά κραυγάσατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.»

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Νέα Ἱερουσαλήμ, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀνέτειλεν ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀνέτειλε τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Δικαίως σήμερον, συνευφραίνεται καί συναγάλλεται μετὰ τῆς Νέας Ἱερουσαλήμ ἡ ἐκκλησιαστική ὑμῶν κοινότης τῆς Ρέμλης, δηλαδή τῆς βιβλικῆς Ἀριμαθαίας, καί τοῦτο, διότι τά τέκνα τῆς Ἀριμαθαίας, ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, οἱ κρυπτοί μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν εἰσὶ μάρτυρες, οἱ μὲν τῆς Ταφῆς, αἱ δέ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τόσον ὁ Ἰωσήφ καί ὁ Νικόδημος, ὅσον καί αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ἐγένοντο ἐπιπλέον καί διαπρύσιοι κήρυκες καί εὐαγγελισταί τῆς καταργήσεως τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τήν οὐσίαν τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν Πίστεως, διότι ἐν τῇ Ἀναστάσει Αὐτοῦ, ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος Θεός, συνανέστησε καί συνανύψωσεν ἡμᾶς καί ἐθέωσε τήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν φύσιν. Αὕτη ἀκριβῶς ἡ συνανύψωσις, δηλαδή συνανάστασις καί θέωσις τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀποτελεῖ καί τόν λόγον τῆς εὐφροσύνης καί ἀγαλλιάσεως τῆς Ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως. Τοῦτο, ἐξ ἄλλου, διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀναφερόμενος ἀφ' ἑνός μὲν εἰς τό μέγα θαῦμα τῆς Ταφῆς τοῦ Θεανθρώπου, τῆς ὑπὸ τῶν Ἀριμαθαίων Μαθητῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ἀφ' ἑτέρου δέ εἰς τό ὑπό τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ κενωθέντος Μνήματος, λέγων «εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα [καὶ] τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν· ... εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ... Νυνὶ δὲ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ... » (Α' Κορ. 15, 14.17.20), ὅπερ σημαίνει, ὅτι καί ἡμεῖς, οἱ ἀναγεγεννημένοι διὰ τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Σφραγίδος τῆς Δωρεᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γινόμεθα διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Νέου Ἀδάμ, κοινωνοί καί τῆς Ταφῆς καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ· « συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα, ὡπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν » (Ρωμ. 6, 4).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τήν καινότητα ζωῆς, τήν χαρισθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ συνεορτάζομεν καί συμπανηγυρίζομεν μετὰ τῶν τιμωμένων σήμερον Ἀριμαθαίων Ἀγίων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, ὡς καί μετὰ τῶν Ἀγίων Μυροφόρων γυναικῶν, «αἰῶστισιν ἐπιστάς παρά τό κενόν μνημα τοῦ Χριστοῦ» ὁ

Ἄγγελος ἔβόα, ὅτι τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός διά τῆς τριημέρου Ἐγέρσεώς Του ἐδείχθη ἀλλότριος τῆς διαφθορᾶς, δηλαδή ἀπεδείχθη ξένος πρὸς τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσθένεια τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴν ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὴν ἐκ τῆς διαφθορᾶς ἀλλοτρίωσιν ἐν Χριστῷ, ἐγγυᾶται ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διά τοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας, τοῦ τελουμένου εἰς ἀνάμνησιν «τῶν σωτηρίων Αὐτοῦ παθημάτων, τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς τριημέρου ταφῆς καὶ τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως» Αὐτοῦ· ἡ δέ ἀγία Τράπεζα, μαρτυρεῖ αὐτό τοῦτο τό καινόν Μνῆμα, ἐφ' ὃ αἱ ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπίστανται, κατὰ τὴν τέλεσιν τῆς θείας Μυσταγωγίας ὑπὸ τῶν Ἱερέων, κραυγάζουσιν, «Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ» τὴν ζωοποιὸν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ· «ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτως καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται» (Α' Κορ. 15, 22).

Τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τῆς αἰωνίου Αὐτοῦ Βασιλείας, διότι τοῦτο ἐστίν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, διά τῶν σήμερον τιμωμένων Ἀριμαθαίων ἀγίων Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου, τῶν ἀγίων Μυροφόρων Γυναικῶν καὶ τοῦ ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ἰδιαιτέρως δέ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, ἵνα γενώμεθα μέτοχοι, ἀλλὰ καὶ κήρυκες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς εἰρήνης Αὐτοῦ, τῆς εἰρήνης τῆς ἐκ νεκρῶν Ἐγέρσεως τοῦ Χριστοῦ. Οὗ ἡ δόξα, τό κράτος καὶ τό ἔλεος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Χριστός Ἀνέστη!

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΟΥ ΘΩΜΑ, ΕΝ Τῇ ΚΑΝΑΙ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

«Υψωσεν εἰς οὐρανοῦς τὴν τῶν ἀνθρώπων προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός σου, Πάναγνε Θεότοκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ῥυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ὃ καὶ εὐχαρίστως ἀναμέλομεν· Εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὰ ἐγκαίνια τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως καὶ τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν. Ὁ εὐλογημένος, ὅμως, οὗτος τόπος, ἡ ἀνά τὴν οἰκουμένην γνωστὴ πόλις ὑμῶν Κανά, ἐορτάζει ἐπιπλέον τό πρῶτον γνωστόν θαῦμα τό ὁποῖον ἐποίησεν ὁ Χριστός, τό θαῦμα τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον, τῇ προτροπῇ τῆς Παναγίας Μητρός τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν παρουσίαν Αὐτοῦ εἰς τὸν γάμον ὁ ὁποῖος ἔλαβε χώραν εἰς αὐτόν τοῦτον τὸν εὐλογημένον

τόπον.

Δικαίως ἐορτάζει καί πανηγυρίζει σήμερον ἡ Κανά, διότι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἐγένετο καί Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς Αὐτοῦ ἐκ τῆς Θεοτόκου προσλήψεως ἀτρέπτως τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, ἀνύψωσεν αὐτὴν ὄντως διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του εἰς τοὺς οὐρανούς, ὅπως ἀναφωνεῖ ὁ Ὑμνωδός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Κανά παρέχει καί αὕτῃ μέ τὴν σειρὰν τῆς τῆν μαρτυρίαν τῆς εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί σήμερον μετέχει εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοὺς οὐρανούς, διὰ τῆς πανηγύρεως τῶν ἐγκαινίων τῆς Ἀναστάσεως, δηλαδή μετέχει εἰς τὴν ὁγδόην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ Πάσχα, ἀλλὰ καί εἰς τὴν ψηλάφησιν τοῦ Θωμᾶ. Ἰδού, διατί καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ὑμνωδοῦ ἀναμέλομεν· «εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον καί ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὅντως, ἡ Κανά καί ὁ χριστεπώνυμος λαὸς αὐτῆς συμμετέχει εἰς τὸν ἐγκαινισμόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστὸς διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ ἀναδεικνύεται ἀφ' ἐνός μὲν ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ ἐλεύθερος ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δηλαδή ἀπὸ τῆς φθορᾶς ἡ ὁποία προκαλεῖ τὸν θάνατον, ἀφ' ἑτέρου ἀναδεικνύεται ὁ καθαρὸς καί ἄσπιλος Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας· τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, μέ ἄλλα λόγια ἡ σχέσις Χριστοῦ καί Ἐκκλησίας εἶναι γάμος ὁ ὁποῖος τελειοῦται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Τῆς χαρᾶς ταύτης τοῦ πνευματικοῦ γάμου γινόμεθα συμμέτοχοι καί ἡμεῖς διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ ζῶντος Ἄρτου, τοῦ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάντος καί διὰ τῆς κοινωνίας τοῦ καινοῦ γενήματος τῆς Ἀμπέλου, δηλαδή τοῦ καινοῦ οἴνου, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Χριστοῦ (**πρβλ. Ἰω. 6, 51, Ματθ. 26, 29**). Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ συμμετοχὴ μας εἰς τὸ Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πρόγευσις τοῦ καινοῦ Πάσχα, δηλαδή ὁ ἐγκαινισμὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ, ἡ συμμετοχὴ μας εἰς τὸν πνευματικόν γάμον καί εἰς τὴν χαρὰν τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ γάμου, τούτέστι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Κλῆρος καί λαός, οἱ συναποτελοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων, καταγγέλλομεν περιτράνως τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τὴν νίκην τῆς Ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου, τῆς Ἀφθαρσίας κατὰ τῆς φθορᾶς, τὴν νίκην τοῦ Φωτός κατὰ τοῦ σκοτός, τὴν ἐπικράτησιν τῆς δικαιοσύνης ἐπὶ τῆς ἀδικίας καί τῆς Ἀληθείας ἐπὶ τοῦ ψεύδους. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ κήρυγμα καί ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας· «Χριστὸς γὰρ Ἀνέστη καί ζωὴ πολιτεύεται. Αὐτῷ ἡ δόξα καί τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Χριστὸς Ἀνέστη!

ΠΡΟΠΟΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ Κ. ΜΑΧΜΟΥΤ ΑΜΠΑΣ ΑΜΠΟΥ-ΜΑΖΕΝ, ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,

Ἡ Ἀγία Γῆ, ἡ Γῆ τῆς Παλαιστίνης, μέ κέντρον τήν Ἱερουσαλήμ, ἔχει τό μέγα προνόμιον νά εἶναι ὁ τόπος καί ὁ χώρος τῆς ἀποκαλύψεως ἀλλά καί τῆς λατρείας τοῦ Ἐνός καί μόνου Θεοῦ, τοῦ καί Δημιουργοῦ τῆς ὁρατῆς καί ἀοράτου κτίσεως, μέ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας τόν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Αἱ μονοθεϊστικάι θρησκεῖαι, Ἰσλάμ, Χριστιανισμός καί Ἰουδαϊσμός, ἀρρήτως συνδεδεμένοι μέ τήν γῆν τῆς Παλαιστίνης καί μέ τήν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς γῆς, ἀλληλοδιαδόχως προσφέρουν «δόξαν, τιμὴν καί προσκύνησιν» εἰς τόν φιλόανθρωπον Θεόν. Παρά τās δυσκολίας καί τὰ ἐμπόδια τὰ ἀπό τοῦ κατοχικοῦ καθεστῶτος προκαλούμενα, αἱ χριστιανικάι Κοινότητες τῆς Παλαιστίνης καί τῆς εὐρυτέρας περιοχῆς, ἐώρτασαν μέ λαμπρότητα καί πλήρη θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τήν μεγάλην Ἑορτήν τοῦ Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία διατρανώνει κατὰ τρόπον πνευματικόν καί φυσικόν, τήν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τῶν δεσμῶν τῆς ἀοράτου καί ὁρατῆς ἥ, καλλίτερον εἰπεῖν, τῆς πνευματικῆς καί φυσικῆς, δουλείας.

Εὐχαριστοῦντες ἐκ βάθους καρδίας τήν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα καί τούς συνεργάτας Αὐτῆς ἐπὶ τῇ προσγενομένη εἰς τούς πνευματικούς Ἀρχηγούς τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τιμῇ, διὰ τῆς δεξιώσεως καί παραθέσεως εἰς ἡμᾶς ἑορταστικοῦ γεύματος, εὐχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεός χαρίζῃ εἰς τήν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὑγείαν κατ' ἄμφω καί τήν θεόθεν κυβερνητικὴν δύναμιν, διὰ νά ὁδηγήσητε τόν Παλαιστινιακόν Λαόν εἰς τό ἰδικόν του πάσχα, τό πάσχα τῆς ἀναστάσεώς του, τό πάσχα τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἐλευθερίας καί ἀνεξαρτησίας. Εὐχαριστοῦμεν καί πάλιν, εὐχόμεθα δέ «Ἐτη πολλά».

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

(Τρίτη τοῦ Πάσχα, μεσημβρίας, 28 ΜΑΡ/10 ΑΠΡ 2007)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ Α΄

ΝΥΜΦΙΟΝ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩ ΝΑΩ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

«Ἴδού ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός καί μακάριος ὁ δοῦλος ὃν εὐρήσει γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δέ πάλιν ὃν εὐρήσει ῥαθυμοῦντα».

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, ἡ ὁποία εἶναι Ἑβδομάς τῶν Παθῶν καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἄρχεται μέ τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου. Ὅλοι μας, βεβαίως, γνωρίζομεν, ὅτι ὁ Νυμφίος αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Θεόν καί Σωτήρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Διὰτί ὁ Σεσαρκωμένος Θεός Λόγος, ὁ ἐκ Παρθένου Μαρίας σάρκα προσλαβών, ἔρχεται ὡς Νυμφίος καί μάλιστα «ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός», καί διὰτί μακαρίζεται ὁ δοῦλος ὁ ὁποῖος θά εὐρίσκεται εἰς κατάστασιν ἐγρηγόρσεως, μέ ἄλλα λόγια θά εἶναι ἕτοιμος νά Τόν ὑποδεχθῇ, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἐπικρίνεται ὡς ἀνάξιος νά Τόν ὑποδεχθῇ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δεικνύει ἀμέλειαν καί δέν καταβάλλει προσπάθειαν;

Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Νύμφη τοῦ Χριστοῦ· ἡμεῖς, ὄντες μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἐπιβεβαιώνει ἡ «σφραγίς τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» τήν ὁποίαν ἐλάβομεν κατά τό Βάπτισμα, ὅταν ἀπεβάλομεν τό παλαιόν ἔνδυμα τῆς φθορᾶς καί ἐνεδύθημεν τόν Χριστόν. Τό ἔνδυμα τό ὁποῖον ἐνεδύθημεν, εἶναι τό ἔνδυμα τοῦ Γάμου καί τοῦτο, διότι ἡ σχέσις μεταξύ Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχέσις Γάμου καί μάλιστα Γάμου πνευματικοῦ. Ὅπως εἰς τόν ὑπό τῆς Ἐκκλησίας εὐλογοούμενον φυσικόν γάμον οἱ δύο γίνονται «εἰς σάρκα μίαν», παρομοίως καί εἰς τόν Γάμον μας μέ τόν Χριστόν, γινόμεθα μία σάρξ, μία ψυχή, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός ἔρχεται ὡς Νυμφίος, διότι ἔρχεται εἰς τό οἰκεῖον Αὐτοῦ περιβάλλον. Εἰς τόν οἰκεῖον Αὐτοῦ χῶρον, εἰς τήν ἰδίαν Αὐτοῦ κατοικίαν, ἡ δέ κατοικία Αὐτοῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ἡ Νύμφη Αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὄντως εἶναι μακαρία, εἶναι εὐτυχής, διότι δέν ὑποδέχεται νυμφίον ὁ ὁποῖος ὑπόκειται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὑποδέχεται τόν Νυμφίον τῆς αἰωνίου ζωῆς, τόν Νυμφίον ὁ ὁποῖος εἶναι κυρίαρχος τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, τοῦ χρόνου καί τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ Πατρός· εἶναι μακάριος ὁ δοῦλος αὐτός ὁ ὁποῖος γρηγορεῖ καί δέν ἀμελεῖ οὔτε ὀλιγωρεῖ οὔτε κοιμᾶται, διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἔρχεται μόνον νά τόν ἐπισκεφθῇ, ἀλλά μᾶλλον νά τόν προσκαλέσῃ καί εἰσαγάγῃ εἰς τήν αἰωνίαν ζωήν, τήν μακαρίαν Ἀνάστασιν, μέ ἄλλα λόγια εἰς τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτός, ἐξ ἄλλου, εἶναι καί ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο εἶναι ὁ σκοπός καί ἡ οὐσία τῆς Πίστεώς μας.

Ἐπικρίνεται ὁ ἀνάξιος διὰ τήν ῥαθυμίαν, διὰ τήν ἀδράνειαν, ἀμέλειαν καί ἀδιαφορίαν του· ἐπικρίνεται διότι ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας Χριστός, ἐπισκέπτεται ἄνευ διακρίσεως καί τόν πρῶτον καί τόν ἔσχατον, τόν πρόθυμον καί τόν ἀπρόθυμον, τόν ἄξιον καί τόν ἀνάξιον, τόν δίκαιον καί τόν ἀμαρτωλόν.

Πράττει δέ τοῦτο, διότι ὁ Ἰδιος ἐνεργεῖ καί κινεῖται ἀπό ἄφατον φιλανθρωπίαν καί ἄπειρον ἔλεος. Ὅμως, ζητεῖ ἀπό ἡμᾶς καί περιμένει τήν ἰδικήν μας ἀνταπόκρισιν καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός, ὢν τέλειος θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, καί ὢν αὐτεξούσιος, σέβεται τήν ἰδικήν μας βούλησιν καί τήν ἰδικήν μας ἐλευθέραν θέλησιν καί ἐλευθέραν κρίσιν. Κατά τήν ἐπίσκεψίν Του εἰς τόν τεθνεῶτα φίλον του Λαζάρου, καί κατά τήν ὥραν τῆς ἐκ τοῦ μνημείου τετραήμερου ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν, ὅπου μέχρι τῆς σήμερον σώζεται ὁ τάφος τοῦ Λαζάρου, ὁ Χριστός ἐφανέρωσε τήν θείαν καί ἀνθρωπίνην Αὐτοῦ βούλησιν, θέλησιν καί ἐνέργειαν, ταυτοχρόνως δέ ἐφανέρωσε τόν τρόπον μέ τόν ὁποῖον ἀνταποκρίνεται εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι μέ τήν ἰδικήν των ἐλευθέραν βούλησιν ζητοῦν τήν βοήθειαν καί συνδρομήν Του, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξαν τοῦτο αἱ ἀδελφαί τοῦ Λαζάρου, αἱ ὁποῖαι ἐζήτησαν ἀπό τόν Χριστόν νά ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ μνημείου τόν ἀποθανόντα αὐτῶν ἀδελφόν.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Ἑβδομάς, εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν ἑβδομάς τῆς ἀναμνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ μέ ἀποκορύφωμα τόν Σταυρικόν του θάνατον ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, τοῦ τόπου τοῦ ὁποῖου ἔχομεν τήν εὐλογίαν νά εἴμεθα προσκυνηταί, εἶναι τά Πάθη τὰ ὁποῖα ὑπέστη ὁ θεός ἀπό ὑπερβάλλουσας ἀγάπην διὰ τό πλάσμα Του, διὰ τήν εἰκόνα Του, τόν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσε εἰς τήν δύναμιν τοῦ θελήματός του, εἰς τήν δύναμιν τῆς ἰδικῆς του ἐλευθερίας. Ὁ Χριστός ἔπαθε καί ὑπέστη τόν Σταυρικόν θάνατον, προκειμένου νά ἐλευθερώσῃ ἡμᾶς ἀπό τὰ παράλογα πάθη, τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὰ ἀνθρώπινα πάθη, τὰ ὁποῖα τελικῶς ἀπό κυρίαρχον τῆς κτίσεως κατέστησαν τόν ἄνθρωπον δοῦλον, καί ἀπό υἱόν τοῦ φωτός κατέστησαν υἱόν τοῦ σκότους, υἱόν τῆς νυκτός.

Ἰδού, λοιπόν, καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας! Καί εἶναι καιρός ἐγρηγόρσεως, καιρός μετανοίας, ἰδιαίτερος ἡ Ἑβδομάς αὕτῃ τῶν Παθῶν, διότι ὁ Νυμφίος ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ ἔρχεται καί ἐπισκέπτεται ὄχι μόνον τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτός, ὄχι μόνον τοὺς υἱοὺς οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὰ καλά ἔργα, ἀλλά καί τοὺς υἱοὺς τοῦ σκότους καί τῆς νυκτός, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται τὰ ἔργα τοῦ σκότους, τὰ ἔργα τῆς πλάνης, τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς τοῦ σκότους. Ἰδού, διατί ὁ Χριστός ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Ἐρχεται, διὰ νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπό τὰ ἔργα τοῦ σκότους τῆς νυκτός καί νά μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τό ἀπρόσιτον Αὐτοῦ Φῶς, τό Φῶς τό ἀληθινόν, τό Φῶς τό ὁποῖον ἀγιάζει καί φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον (Ἰω. 1, 9). Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ Α.Θ. ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΟΣ.

«Ἐξέστη ὁρῶν, τοὺς στεφάνους ὁ φρουρὸς τῶν Τεσσαράκοντα, καὶ παρυσάμενος τὸ

φιλόζων, ἀνεπτερώθη τῷ ἔρωτι, τῆς ἐπιφανείσης σου δόξης, καὶ σὺν τοῖς Μάρτυσιν ἔψαλλεν, Εὐλογητὸς εἶ ὁ θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Τερώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί

καὶ συλλειτουργοί τῆς Ἡμῶν Μετριότητος,

Ἐκλαμπρότατε κύριε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Ὀσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδριῖται, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ πεφιλημένα,

Ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν μαρτυρησάντων εἰς τὴν λίμνην τῆς Σεβαστείας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, λαμπρύνει καὶ φαιδρύνει τὰς ἀγίας ἡμέρας ταύτας τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, συνεκάλεσε δέ ἅπαντας ἡμᾶς σήμερον, διὰ νὰ εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς διὰ τῆς χάριτος τῶν Ἀγίων. Οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἐνισχύουν καὶ τέρπουν ἡμᾶς, τόσον διὰ τοῦ ὑποδείγματος τοῦ ἁγίου Βίου καὶ τῆς ὁμολογίας αὐτῶν, ὅσον καὶ διὰ τῶν πρεσβειῶν των, αἱ ὁποῖαι, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, προστατεύουν τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν καὶ ὅσους ἐπικαλοῦνται αὐτούς, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἅγιοι αὐτοὶ στρατιῶται ἐδοξάσθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ ἐν Χριστῷ Μαρτυρίου.

Ἡ δόξα αὕτη καὶ νίκη τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα, δέν εἶναι δόξα καὶ τιμὴ ὡς ἐκείνη ἡ ὁποία ἀπεδίδото εἰς αὐτούς διὰ τὰς νίκας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς ἐπίλεκτοι καὶ ἄριστοι στρατιῶται· εἶναι δόξα καὶ τιμὴ οὐράνιος, ἡ ὁποία ἐπισκιάζει καὶ καταλάμπει τοὺς ἀγωνιζομένους πνευματικῶς, κατὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῆς ἁμαρτίας, τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὰ πνευματικὰ ὅπλα τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς, κυρίως δέ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν ἀγάπην. Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ δόξα εἴλκυσε καὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς στρατιώτας οἱ ὁποῖοι ἐφρούρουν τοὺς ἁγίους, καὶ οὕτως εἰσῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως καὶ ἀνεπλήρωσε τὸν ἐλλείποντα ἀριθμόν, «ἀνεπτερωμένος τῷ ἔρωτι τῆς ἐπιφανείσης τοῦ θεοῦ δόξης» ὡς λέγει ἀνωτέρω χαρακτηριστικῶς ὁ Ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Μέγας Βασίλειος, εἰς τὸν θαυμάσιον ἐγκωμιαστικόν αὐτοῦ λόγον διὰ τοὺς Ἀγίους Τεσσαράκοντα Μάρτυρας, τονίζει μεταξύ ἄλλων τὴν ἐνότητα τὴν ὁποίαν φέρει μεταξύ τῶν πιστῶν ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι καταφανές εἰς τὴν διήγησιν τοῦ Μαρτυρίου τῶν ἀγίων Τεσσαράκοντα. Τοῦτο δέ εἶναι ἐπόμενον, ἐφ' ὅσον, ὄντες Σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους, ἐνούμενοι διὰ τῶν ἀγίων Μυστηρίων μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ἐνούμενοι δέ καὶ μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ Χριστῷ, δέν διακρινόμεθα πλέον οἱ εἰς Χριστόν πιστεύοντες δι' ἄλλου τρόπου, ἀλλ' εἵμεθα πάντες ἓν· ὡς χαρακτηριστικῶς λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, «Γένος δὲ τὸ μὲν ἀνθρώπινον ἄλλο ἄλλου· τὸ δὲ πνευματικὸν ἓν πάντων. Κοινὸς γὰρ αὐτῶν πατὴρ ὁ θεός, καὶ ἀδελφοὶ πάντες, οὐκ ἀπὸ ἐνὸς καὶ μιᾶς γεννηθέντες, ἀλλ' ἐκ τῆς υἰοθεσίας τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγάπης ὁμόνοιαν ἀλλήλοις συναρμοσθέντες».

Διὰ τῆς ἀγάπης αὐτῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, οἱ ἅγιοι πάντες ἐνοῦνται διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ μετὰ τῶν Πιστῶν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἅγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες τῆς λίμνης τῆς Σεβαστείας, καταφρονοῦντες τοῦ φρικτοῦ θανάτου, ἠγάπησαν τὸν Χριστόν μέχρι τέλους καὶ ἠγίασαν διὰ τῆς ὁμολογίας των, κατὰ τὸν Μέγα

Βασίλειον, τά στοιχεῖα τῆς φύσεως : τόν ἀέρα, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐθέρισε διὰ τοῦ ψύχους, τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡγωνίσθησαν, καὶ τά ψυχρά ὕδατα, εἰς τά ὁποῖα ἐρρίφθησαν τά μαρτυρικά αὐτῶν καὶ ἅγια λείψανα, διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβον τὴν χάριν, ὅπως εἶναι αἱ πρεσβεῖαι αὐτῶν εὐπρόσδεκτοι εἰς τόν Θεόν, ὑπὲρ πάντων τῶν ἐπικαλουμένων αὐτοὺς ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ. Ἡ Ἐκκλησία μας ὄχι μόνον τιμᾷ, ἀλλὰ καὶ μετὰ παρρησίας ἐπικαλεῖται τὴν πρεσβείαν αὐτῶν. «Πόσα ἂν ἔκαμες, ἵνα ἕνα που εὐρῆς ὑπὲρ σοῦ δυσωποῦντα τὸν Κύριον; Τεσσαράκοντά εἰσι, σύμφωνον ἀναπέμποντες προσευχήν. Ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἰσι συνηγμένοι ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ἐστὶν ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ὅπου δὲ τεσσαράκοντα, τὶς ἀμφιβάλλει θεοῦ παρουσίαν; καθὼς λέγει ὁ ἐγκωμιαστής των.

Τιμῶντες καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων, φερώνυμοι ὄντες ἐνός ἐξ αὐτῶν, τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοφίλου, εὐχαριστοῦμεν Κυρίῳ τῷ Θεῷ, τῷ καταξιώσαντι πάντας ἡμᾶς, ἵνα καταστῶμεν διὰ τοῦ Κυριακοῦ Εὐχαριστιακοῦ Ποτηρίου κοινωνοὶ ἀφ' ἐνός τοῦ Αἵματος καὶ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἀφ' ἐτέρου τῆς πνευματικῆς μαρτυρίας τῶν Τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Βεβαίως, ἡ μαρτυρία ἡμῶν, ὡς τοῦ παλαιφάτου Ἀγιοταφίτικοῦ Μοναχικοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων, τοῦ διαπεπιστευμένου τὴν διαφύλαξιν τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ τὴν ποιμαντικὴν διακονίαν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος, ἐξακολουθεῖ διατρανουμένη πολυτρόπως, ὡς διὰ τοῦ μαρτυρίου τῆς μετ' αὐταπαρνήσεως διακονίας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς προσευχῆς, τῆς μοναχικῆς βιοτῆς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ «θυμοῦ τοῦ δικαιοτάτου», ὑπὲρ τῶν εὐαγγελικῶν δογμάτων, ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων καὶ ἱερῶν θεσμῶν καὶ ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῆς θεοδιδάκτου Πίστεως.

Ἐπὶ τούτοις, ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς πάντας ὑμᾶς, τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας ὑμῶν τὴν Ἑορτὴν ταύτην. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς τόν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καὶ τῆς σεβασμίας τοῦ θρόνου Ἱεραρχίας προσφώνησιν αὐτοῦ πρὸς τὴν Μετριοτήτα ἡμῶν, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις κ. Ἀνδρέαν Παπασταύρου· ἐπίσης, τόν Ὁσιολογιώτατον Μοναχόν Φώτιον, Σχολάρχην τῆς εὐκλεοῦς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τῆς Σιών, τόν Ὁσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Τύχωνα, Ἀντιπρόσωπον παρ' ἡμῖν τῆς ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, διαβιβάσαντα ἡμῖν τὰς εὐχὰς καὶ προσρήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου τῆς Ρωσσίας κ. Ἀλεξίου Β', τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ πάντας ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Γένοιτο πᾶσιν ἡμῖν ἡ κραταιὰ τοῦ Κυρίου προστασία, ἀρωγὸς ἐν τῷ βίῳ, πρεσβεΐαις τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἐτη πολλά καὶ εὐλογημένα !

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΖΟΥΣΗ Ι.Μ. ΑΒΒΑ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΙΤΟΥ

«Χριστῷ ἐκ νεότητος ἀκολουθήσας πιστῶς, ζώην τήν ισάγγελον ἐπολιτεύσω σαφῶς, Γεράσιμε Ὅσιε· σύ γάρ ἐν Ἰορδάνου, διαλάμπας τῇ χώρᾳ, θῆρα καθυποτάσσεις, τῇ στερρᾷ σου ἀσκήσει· Χριστός γάρ Ὦν ἐδόξασας, λαμπρῶς σε ἐθαυμάστωσεν.»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ ὑπό τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας τιμώμενος σήμερον εἰς τόν τόπον τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ Ἅγιος Γεράσιμος, ἀνεδείχθη ὄντως ισάγγελος, διότι ἐκ νεότητός του ἠκολούθησε πιστῶς τόν Χριστόν. Τοῦτο δέ σημαίνει, ὅτι ὁ Ὅσιος Γεράσιμος, ὁ ἐπικληθεὶς Ἰορδανίτης, ἐπείσθη εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, λέγοντος *«μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 11, 1)*. Ὅπως ὁ σοφός Παῦλος ἀνεδείχθη μέγας Ἀπόστολος καί Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἐθνῶν, κατὰ τόν ἴδιον τρόπον ἀνεδείχθη μέγας μεταξύ τῶν ἀσκητῶν καί ὠνομάσθη καθηγητής καί πολίτης τῆς ἐρηΐμου τοῦ Ἰορδάνου ὁ ὅσιος ἡμῶν Γεράσιμος.

Ἡ ἀσκητική πολιτεία τοῦ Ἁγίου Γερασίμου ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νά δύναται νά καθυποτάσῃ καί αὐτά τὰ ἄγρια ζῶα, ὅπως ἀναφεύρουν χαρακτηριστικῶς οἱ σύγχρονοι καί ἔγκριτοι βιογράφοι του.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐντόνως προβάλλει τήν ἀσκητικήν προσωπικότητα τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, καί μάλιστα κατὰ τό στάδιον τῆς εὐλογημένης νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, διὰ νά τονίσῃ καί ἐπισημάνῃ τόν σκοπόν τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας, τοῦτέστι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς καί τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Ἐπιφανείας, τό ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ παρακειμένου Ἰορδάνου ποταμοῦ. Ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι εἶς καί μοναδικός· εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς καί τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ προελθούσης πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιστροφή εἰς τό ἀρχαῖον αὐτοῦ κάλλος εἰς τήν μετά τοῦ Θεοῦ τελεῖαν κοινωνίαν. Ἡ ἀποκατάστασις τῆς τελείας μετά τοῦ Θεοῦ κοινωνίας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι δυνατόν νά ἐπιτευχθῇ διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν δυνάμεων, εἰ μή μόνον διὰ τῶν ἁγιαστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας. Τά ἁγιαστικά δέ ταῦτα μέσα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Αἶμα καί τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τά ὁποῖα, ὅταν ἀξίως λαμβάνομεν, γινόμεθα κοινωνοί τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ σωτηριώδους Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος ἡμῶν Γεράσιμος, κατέστη κοινωνός τῆς θεοποιουῦ δυνάμεως τοῦ Σταυρικοῦ Πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς μοναστικῆς ἀσκήσεως εἰς αὐτήν ταύτην τήν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου, διὰ τῶν ἀσκητικῶν μέσων τῆς νηστείας, τῆς ἀγρυπνίας καί τῆς προσευχῆς, ὡς καί τῆς περιφρονήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, γενόμενος οὕτω τέλειος, ἀκολουθῶν εἰς τά ἴχνη τοῦ σεπτοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Ἡ μνήμη, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Γερασίμου, ὡς καί πάντων

τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἀναφέρεται μόνον εἰς τόν βίον, τό ἔργον, τήν διδασκαλίαν καί τά θαύματα αὐτῶν, ἀλλά ἀποτελεῖ ἔμπρακτον μαρτυρίαν τοῦ τρόπου διὰ τοῦ ὁποίου δύναται τις νά οἰκαιοποιηθῇ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν αἰώνιον ζωήν· μέ ἄλλα λόγια, νά γίνη πολίτης τοῦ Παραδείσου.

Ἡ ἐν Χριστῷ καί διὰ τόν Χριστόν ἄσκησις ἐκφράζεται ὅχι μόνον διὰ τῆς φυγῆς εἰς τήν ἔρημον καί τῆς ἀρνήσεως τῶν κοσμικῶν πραγμάτων μέ τήν ἀπομάκρυνσίν μας τοπικῶς, ἀλλά καί διὰ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τήν ζωήν τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦτο δέ σημαίνει τήν συμμετοχήν μας εἰς τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καί κυρίως εἰς τήν ἱεράν Ἐξομολόγησιν καί τήν Θείαν Μετάληψιν, ὡς ἐπίσης καί διὰ τῆς ἀποδείξεως τῆς Πίστεώς μας διὰ τῆς ἐλευθερίας ἀπό τήν δουλείαν τῶν παθῶν καί διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον. Ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ εὐποιία καί φιланθρωπία γενικώτερον, τά ὁποῖα ἐκφράζονται τόσον διὰ τῆς μεταδόσεως ὑλικῶν ἀγαθῶν πρὸς τοὺς συνανθρώπους ἡμῶν, ὅσον καί διὰ τῆς μεταδόσεως εὐεργετικῶν λόγων καί διδασκαλιῶν καί τῆς παροχῆς βοηθείας εἰς αὐτούς, εὐεργετοῦν τήν ψυχήν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ, περισσότερο ἀπ' ὅσον ὠφελοῦν τήν ψυχήν αὐτοῦ ὁ ὁποῖος ἐλεεῖται· ταυτοχρόνως ἀπαλλάσσουν αὐτόν ὁ ὁποῖος ἐλεεῖ ἀπό τόν πόλεμον τῆς φιλαργυρίας, ἡ ὁποία εἶναι ρίζα παντός κακοῦ (**Α΄ Τιμ. 6, 10**) καί ἀναπληροῦν πολλές ἐλλείψεις ἡμῶν εἰς τήν χριστιανικὴν ζωήν.

Δεηθῶμεν, λοιπόν, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως τῇ Αὐτοῦ χάριτι, πρεσβείαις δέ τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας καί τοῦ Ὁσίου Γερασίμου, πάντοτε ἐνισχύῃ ἡμᾶς εἰς τήν κατὰ Θεόν ζωήν, διὰ τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας Μυστηρίων καί τῶν ἀρετῶν τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

«Τοῦ Ζωηφόρου Σου Σταυροῦ τήν προσκυνήσιμον χαράν, σήμερον Χριστέ ὑπαντῶντες, προπομπήν ποιούμεθα τοῦ παναγίου Πάθους Σου» ψάλλει ὁ Ὑμνωδός.

Ὅντως, ἀδελφοί μου, καί ἡμεῖς σήμερον, τελέσαντες τήν Ἀναίμακτον Θυσίαν ἐπὶ τοῦ Παναγίου καί Ζωοδόχου Τάφου, ὑπηντήσαμεν τήν προσκυνήσιμον χαράν τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσκυνήσιμος χαρά τοῦ Σταυροῦ προέρχεται ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι τό Ἔϋλον τοῦ Σταυροῦ, τό ὁποῖον ἀπετέλει τό σύμβολον τῆς κυριαρχίας τοῦ ψεύδους ἐπὶ τῆς ἀληθείας, δηλαδή τῆς φθορᾶς ἐπὶ τῆς ἀφθαρσίας, αὐτό τοῦτο τό Ἔϋλον μετατρέπεται καί ἀναδεικνύεται, ὅχι ἀπλῶς εἰς σύμβολον, ἀλλά εἰς μέσον τελικῆς κυριαρχίας πλέον τῆς ἐνσάρκου Ἀληθείας, τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ τῆς πλάνης καί τοῦ ἀνυποστάτου ψεύδους τοῦ διαβόλου.

Ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἡ ὁποία ἰδιαιτέρως προβάλλεται ὑπό τῆς

Ἐκκλησίας μας περί τό μέσον τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς, ἀποτελεῖ πρᾶξιν τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς θωρίας τῶν θεοφόρων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, Προφητῶν, Ἀποστόλων καί τῶν λοιπῶν Ἀγίων. Αὐτῆς τῆς ἐμπειρίας τῆς προσκυνησίμου δυνάμεως τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ξύλου τοῦ Σταυροῦ καλούμεθα νά γίνωμεν κοινωνοί, διά νά γευθῶμεν τῆς ἀναστασίμου χαρᾶς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ διά τῆς δυνάμεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐπελθοῦσα νέκρωσις τοῦ Ἰδοῦ καθοδηγεῖ πάντας ἡμᾶς, ἰδιαιτέρως δέ τήν Ἀγιοταφίτικὴν ἡμῶν Ἀδελφότητα καί τό εὐλαβές ἡμῶν καί χριστεπώνυμον ποίμνιον.

Εἰς τόν παρεπιδημοῦντα προσκυνητὴν τοῦ Παναγίου Τάφου Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κιέβου κ.κ. Βλαδίμηρον μετὰ τῆς εὐλαβοῦς αὐτοῦ συνοδείας, εὐχόμεθα ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω καί τήν Ἀνωθεν ἐνίσχυσιν εἰς τό ἐθνικο-θρησκευτικόν καί ποιμαντικόν αὐτοῦ ἔργον, καί ὅπως Τίμιος Σταυρός χαρίζεται αὐτῷ καί τῇ ἀγωνιζομένῃ Ἀδελφῇ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ ἐν Οὐκρανίᾳ τήν προσκυνήσιμον χαράν ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Γ΄ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥΣ, ΕΝ ΜΠΙΡΖΕΤ.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἡ Ἐκκλησία μας, διάγει τό στάδιον τῆς Ἀγίας Νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πρὸς ἐτοιμασίαν διά τήν μεγάλην ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, δηλαδή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σημασία τῆς νηστείας, τήν ὁποῖαν ἔχει θεσπίσει καί ἐπιβάλλει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας, εἶναι μεγάλη, ἐπειδὴ ἡ νηστεία εἶναι ἀπαραίτητη τόσον διά τήν πνευματικὴν μας προκοπὴν καί πρόοδον, ὅσον καί διά τήν σωτηρίαν μας. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός τῆς Πίστεώς μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μᾶς ὑπέδειξε μέ τό παράδειγμά Του τήν ἀνάγκην καί σημασίαν τῆς νηστείας. Οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ὁμολογοῦν καί κηρύττουν, ὅτι οἱ πρωτόπλαστοι ἔχασαν τήν ἐμπιστοσύνην τοῦ Θεοῦ ἢ μᾶλλον ἐξεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου, διότι δέν ἐσεβάσθησαν τήν νηστείαν, δηλαδή τήν ἀποχὴν ἀπὸ τοῦ φαγεῖν ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως (Γεν. 2, 17).

Διὰ τοῦτο διδάσκουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅτι, ἐάν θέλωμεν νά εἰσέλθωμεν εἰς τόν Παράδεισον, θά πρέπη νά νηστεύσωμεν. Ἡ νηστεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, δέν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν καί ὁμοιότητα ποιοτικὴν ἢ ποσοτικὴν μέ τὰς νηστείας τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καί τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Τό λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ νηστεία τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μέ τήν προσευχήν, τό ὁποῖον σημαίνει, ὅτι δέν νοεῖται νηστεία χωρὶς προσευχῆς ἢ προσευχή χωρὶς νηστείας. Ἐπιπλέον δέ, ὁ σκοπός τῆς νηστείας εἶναι ἡ νέκρωσις καί ἀποκοπή τοῦ ἰδικοῦ μας θελήματος καί ἡ ἐκουσία ὑποταγὴ μας εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἀποτελεῖ μόνον βιολογικὴν ὄντοτητα, ἡ ὁποία εἶναι ὑλική, διότι ὁ Θεός ἐποίησε τόν ἄνθρωπον μέ τὰς ἰδίαις Του χεῖρας, ἀλλὰ εἶναι καί πνευματικὴ ὄντοτης, διότι ἐνεφύσησεν εἰς αὐτόν πνοήν ζωῆς (Γεν. 2, 7). ὅπως, λοιπόν, τό σῶμα καί ἡ σὰρξ ἔχουν τό

ἰδικόν των φρόνημα καί τήν ἰδικήν των τροφήν, οὕτω καί ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἄϋλος, ἔχει τό ἰδικόν της φρόνημα καί τήν ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς αὐτῆς τροφῆς.

Ἐπειδὴ τό στάδιον τῆς νηστείας τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι στάδιον προετοιμασίας τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν καί ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ νηστεία, ἡ ὁποία μέ τήν σειράν της ἀπαιτεῖ ἐντονωτέραν προσευχήν, πρὸς ἀντιμετώπισιν των δυσκολιῶν καί τῶν ἐμποδίων, τά ὁποῖα παρεμβάλλονται ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος, τοῦ ἐχθροῦ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους» (**Ἰω. 8, 44**), τοῦ διαβόλου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐθέσπισε νά τελῶμεν κατὰ τὰς ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν τήν κατανυκτικὴν καί πλουσίαν εἰς θεολογικά νοήματα ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν πρὸς τήν Θεοτόκον καί Ἀειπάρθενον Μαρίαν, τήν Μητέρα τοῦ Σσαρκωμένου Θεοῦ Λόγου καί Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς τελέσεως ἢ μᾶλλον τῆς πανηγύρεως τῆς τελέσεως τῆς Ἀκολουθίας τῶν Χαιρετισμῶν, εἶναι ἡ ἐνίσχυσις ἡμῶν εἰς τόν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὡς γνωστόν, ὁ ἀγὼν ἐκάστου πιστοῦ μέλους τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀγὼν κατὰ τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ πάσῃ θυσίᾳ νά μᾶς θέσῃ ἐκτός τῆς ἀσφαλοῦς ὁδοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τήν εἴσοδον τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀσφαλὴς δέ αὕτη ὁδὸς εἶναι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ δέ Χριστός ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς δέ εἴμεθα ταπεινά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπιπλέον δέ, ἡ ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν ἀποτελεῖ εὐχαριστήριον ὕμνον καί εὐγνωμοσύνην πρὸς τήν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία διὰ τῆς ταπεινώσεώς της ἀλλὰ καί τῆς ἀφιερώσεώς της εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ὅπου διῆγε βίον προσευχῆς καί νηστείας, ἀνεδείχθη ἡ «*Τιμιωτέρα τῶν Χερουβὶμ καί ἐνδοξοτέρα ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ*», γενομένη Μητὴρ τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἀκαταπαύστως πρεσβεύει καί μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ζητούντων τήν μητρικὴν αὐτῆς βοήθειαν καί προστασίαν. Ἐξ ἄλλου, ἡ σημερινὴ αὕτη ἀκολουθία τῶν Χαιρετισμῶν, ἢ ἄλλως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, καταλήγει μέ τήν πρὸς τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ἱκετήριον δέησιν διὰ τῆς Παναγίας, εἰς τὰς πρεσβείας τῆς ὁποίας ἀναθέτομεν πᾶσαν ἐλπίδα. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚῃ ΑΙΘΟΥΣῃ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἡξίωσε νά ἐορτάσωμεν πανηγυρικῶς ἀλλὰ καί εὐχαριστιακῶς τήν ἐορτὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τήν ἀνάμνησιν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων καί σεπτῶν Εἰκόνων, τῆς γενομένης παρὰ τῶν ἀειμνήστων Αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλεως Μιχαήλ καί Θεοδώρας ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καί Ὁμολογητοῦ ἁγίου Μεθοδίου. Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ οὐχί ἀπλῶς ἀνάμνησιν γεγονότων ἀφορώντων εἰς τήν προσκύνησιν καί ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων, ἀλλ' ὁμολογίαν

Πίστεως ἀφορῶσαν εἰς τό σωτηριῶδες ἔργον τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας ἐν Χριστῷ Οἰκονομίας. Ἡ ἀναστήλῳσις τῶν Εἰκόνων, κατ' οὐσίαν ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναμόρφωσιν τῆς ὑπό τῆς ἀμαρτίας ῥυπωθείσης Θείας ἐν ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις εἰκόνοσ εἰς τό ἀρχαῖον κάλλος, δηλαδή τό Θεῖον κάλλος· τοῦτο δέ ἐπετεύχθη διά τῆς τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός καί ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας Σαρκώσεως. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ὑπό τῶν ἁγίων Πατέρων καί ἐν Οἰκουμενικάῃς Συνόδοις διατυπωθεῖσα ὁμολογία Πίστως, τήν ὁποίαν διαφυλάσσει ἀλώβητον καί ἀκεραίαν ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, ἀποσκοπεῖ εἰς τήν ἔνωσιν ἡμῶν μετά τοῦ Θεοῦ, ἔνωσιν τήν ὁποίαν ἐμίσησεν ὁ μισόκαλος τῆς ἀληθείας ἐχθρός, ὁ διάβολος. Ἴδού, πῶς διατυποῦται ἡ σημασία τῆς ἐορτῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπό τοῦ Ὑμνωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας. «Ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος τοῦ Πατρός, ἐκ σοῦ, Θεοτόκε, περιεγράφῃ σαρκούμενος, καί τήν ῥυπωθεῖσαν εἰκόνα εἰς τό ἀρχαῖον ἀναμορφώσας, τῷ Θείῳ κάλλει συγκατέμιξεν. Ἀλλ' ὁμολογοῦντες τήν σωτηρίαν, ἔργῳ καί λόγῳ ταύτην ἀνιστοροῦμεν».

Ὑπ' αὐτό τό πνεῦμα, τό αὐστηρῶς δογματικόν, κρινόμενον καί τό σήμερον ἀναγνωσθέν ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀναστάσεως καί πρό τοῦ Παναγίου Τάφου Συνοδικόν τῆς Ζ' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπέρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τό ἀναφερόμενον εἰς τοὺς ἀναθεματισμούς τῶν αἰρετικῶν, δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί νά παρερμηνεύεται ὑπό τινων, ὡς ἀναχρονισμός ἢ μισαλλοδοξία, κατὰ τῶν ἑτεροδόξων, ἀλλά ὡς ἐπιτίμησις τῶν μεθοδειῶν τοῦ διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχῆς ἐφθόνησε τήν ἐν τῷ Παραδείσῳ κοινωνίαν τῶν Πρωτοπλάστων μετά τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία στοιχοῦσα εἰς τήν τῶν ἁγίων Πατέρων ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ἀπαρασαλεύτως, κηρύττει καί ὁμολογεῖ μετά τῶν ἁγίων καί θεοφόρων Πατέρων τήν προσκύνησιν καί ἀναστήλῳσιν τῶν Εἰκόνων, δηλαδή τήν συγκατάμειξιν ἡμῶν μετά τοῦ Θεοῦ κάλλους. Δεηθῶμεν καί ἡμεῖς, ὅπως ἡ χάρις τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διατηρῇ ἀπαραχάρακτον τήν σφραγίδα τῆς Εἰκόνοσ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καί τῆς ἱερᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἐτη πολλά! Εἰς ὑγιεῖαν πάντων ἡμῶν!

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΡΩΣΣΙΚῃ ΑΠΟΣΤΟΛῃ, ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΜΟΣΧΑΣ

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδρίτα κ. Τύχων,

Προϊστάμενε τῆς Ρωσσικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀποστολῆς ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἐξοχώτατοι κύριοι Πρέσβεις,

«Ἴδού δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό;»
(Ψαλμ. 132, 1)

Ὁ κοινός τῆς Πίστεως καί τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Ἀρχηγός, εἶναι αὐτός ὁ Ὅποιος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καί ἐπὶ τῷ εὐσήμεῳ γεγονότι τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Μόσχας καί πασῶν Ρωσσιῶν κ. Ἀλεξίου. Συνήγαγε δέ ἡμᾶς σήμερον, πρώτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσκυνήσεως καί ἀναστηλώσεως τῶν ἀγίων Εἰκόνων. Τό γεγονός τοῦτο, ὀρθῶς καί δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἡ ἡμέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, καί τοῦτο, διότι ἔλαμψε καί πάλιν τό Φῶς ἐπὶ τῆς σκοτίας, ἡ Ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ψεύδους, ἡ σῶζουσα τῆς Ἐκκλησίας ὀρθή Πίστις ἐπὶ τῆς κακοδοξίας τῶν φαυλιστῶν τῆς ὀρθῆς δόξης. Ἡ δέ ἔκτοτε καθιερωθεῖσα Ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπὶ τῆς αἰρετικῆς κακοδοξίας, ἀλλὰ καί εἰς τὴν διατράνωσιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὀρθῇ Πίστει, ὅπως αὕτη ἐδογματίσθη καί ἐπαρρησιάσθη ὑπὸ τῶν οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονοκλαστῶν ἐταλάνισε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅσον οὐδεμία ἄλλη, καί τοῦτο, διότι πρὸς στιγμὴν ἐκυριάρχησεν ἡ ἀνυπόστατος διαιρετικὴ δύναμις τοῦ «πατρός τοῦ ψεύδους», τοῦ διαβόλου. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ μισόκαλος διάβολος, προσεπάθησε νὰ μειώσῃ τὴν δύναμιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἐπιβάλλων τὴν διαίρεσιν ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῆς Πίστεως. Ζῶμεν εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καί πάλιν ὑποβάλλεται ὑπὸ τῶν ἐναντίων, ὅχι τόσον ὁ διχασμός τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅσον ἡ διαίρεσις αὐτῆς ταύτης τῆς οὐσίας τῶν Ἐκκλησιῶν, τοὔτέστι τῆς κοινῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Ὁμολογίας.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ἔχει τὴν μεγάλην εὐλογίαν τοῦ Μνήματος τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλὰ καί τό βάρος τοῦ Σταυρικοῦ Μαρτυρίου τοῦ Γολγοθᾶ, παρέμεινε καί παραμένει ἀσάλευτος ἐπὶ τὴν πέτραν τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, τῆς Πίστεως ἣν παρελάβεν ἀπὸ τῶν Θεοφόρων Πατέρων καί Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐόρτιος τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων χαρὰ καί εὐφροσύνη τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἀγιωτάτης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, κ. Ἀλεξίου, ἀποτελεῖ χαράν καί εὐφροσύνην καί ἡμετέραν. Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἀδελφικὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἐννοοῦμεν Ἱεροσολύμων καί Μόσχας, συναντίληψις ἔχει ἤδη ἐκδηλωθῇ ποικιλοτρόπως οὐχὶ μόνον λόγοις, ἀλλὰ καί πράξεσιν.

Κατακλείοντες, εὐχαριστοῦμεν τῇ ὑμετέρᾳ Πανοσιολογιότητι ἐπὶ τῇ δοθείσῃ εἰς ἡμᾶς ἀγαθῇ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ, ἵνα ἀφ' ἐνός ἐκφράσωμεν τὴν κοινήν ὁμολογίαν εἰς τόν Τριαδικόν Θεόν, καί τὴν ἀδιαίρετον Πίστιν εἰς τόν Θεόν Λόγον, τόν ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας σαρκωθέντα Υἱόν τοῦ Πατρός, Κύριον δέ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀφ' ἐτέρου δέ συγχαρῶμεν καί εὐχηθῶμεν τῇ Αὐτοῦ Μακαριότητι τῷ Ἀδελφῷ καί συλλειτουργῷ ἡμῶν Πατριάρχῃ Μόσχας καί πασῶν Ρωσσιῶν κ.κ. Ἀλεξίῳ Β', ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω, ἰδιαιτέρως πνευματικὴν εὐεξίαν, μακροήμερευσιν καί δύναμιν τὴν ἐξ Ὑψους, ἵνα συνεχίσῃ τὴν εὐάρεστον τῷ Θεῷ καί Πατρί ἡμῶν ἐπιδέξιον οἰακοστροφίαν τῆς ἐνεπιστευθείσης Αὐτῷ ὁλκάδος, τοῦ Μεγάλου τῶν Ρώσων χριστεπωνύμου Ἔθνους.

Δεχθῆτε, παρακαλῶ, τόν παρόντα, προσφάτως ἐκδοθέντα Τόμον, διαλαμβάνοντα περὶ τῶν ἱερῶν Κειμηλίων τοῦ Παναγίου Τάφου, ὡς ἐκφρασιν ἀδελφικῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης πρὸς τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην Μόσχας. **Ἔτη πολλά !**